

O síle hlasu mlčící většiny

Jan Hnízdl

11. 11. 2021 | 17:45

Přečteno 11945 krát

Zamyšlení přítele, filosofa, publicisty a pravdě věřícího, Jana Konfršta

Roušky zahalují tváře, odhalují charaktery. V této těžké době jsou pro mě velkým povzbuzením, pramenem moudrosti, lidskosti a víry texty přítele Jana Konfršta. Je mi ctí poskytnout prostor blogu jeho dalšímu zamyšlení. Věřím, že nejde o příležitost poslední.

**Vážení přátelé, bylo mi ctí se s Vámi řadu let dělit o názory moje i mých přátel. Děkuji redakci aktualne.cz, že mým názorům, mnohdy kontroverzním, poskytovala prostor. Je jisté, že jsem se mohl mýlit. Nikdy jsem tak ale nečinil záměrně, ve snaze manipulovat či dezinformovat. Chybovat je lidské. Přeji vše dobré. Těším se na setkání v lepších časech. Držme se! Srdečně.
Jan Hnízdl**

Nemám ani medicínské ani právnické vzdělání. Hlas svědomí mě však nabádá, abych se trvale věnoval úvahám, jaký dopad má zneužívání jak jednoho, tak druhého oboru lidské činnosti na mezilidské vztahy. Nejproduktivnější část svého profesního života jsem prožil v oblasti výzkumu a vývoje a mohu dosvědčit, jak neblahý dopad má na lidskou tvořivost, pokud o výsledku práce rozhodují kritéria nikoliv profesní, odborná, ale politická.

Mnozí z nás máme ještě v paměti, jaký dopad měla ona „*přízpusobivost*“ na celospolečenské totalitní klima, s jehož neblahými důsledky jsme se vyrovnávali uplynulá desetiletí. Či dodnes? Jak destruktivní vliv má prostředí nesvobody především na mezilidské vztahy. Do jak hlubokého duchovního marasmu nás dovedla jedna z forem diktatury. Každá mince má však dvě strany. Stojí za to ji otočit a podívat se, co je na ní psáno: kam jsme se zavést nechali.

Úsloví – nepoučí-li se člověk minulostí, je nucen si ji zopakovat – je známé. Jímá mě úzkost, jaká je míra podobnosti mezi lety sedmdesátými a osmdesátými minulého století s dobou současnou. A nemám na mysli podobenství, mluvím o podobnosti. Jímá mě úzkost, jak ochotně vstupujeme do stejné řeky a voda nám přitom sahá už nejenom po kolena. Přechoťně bereme do ruky slepeckou hůl přesvědčující přitom sami sebe, že úmysly těch, kterých se druhou rukou chytáme, jsou čisté. Jen si přitom kladu otázku, zda jsme na

začátku této cesty neodložili i ten obyčejný selský rozum.

Před první vlnou očkování proti covidu-19 jsme byli ujišťováni, že je zárukou proti onemocnění. Že je skutečnou tečkou díky vytvoření účinných protilátek. Rétorika provázející druhou a dnes třetí vlnu očkování se dramaticky proměnila. Původní slib vzal dávno za své. Praxe ukazuje, že očkování může v lepším případě průběh onemocnění pouze zmírnit. Pouze může, jistotu nenabízí. Není synonymem imunity proti onemocnění.

Nestojí za zamyšlenou, jak frekvence užívání slova imunita ve veřejném prostoru klesá ve prospěch slova očkování? Jak se tato disproporce dramaticky zvětšuje, zvláště je-li zmíněna imunita PŘIROZENÁ? Jak se z tohoto slovního spojení stává červený hadr před zraky propagátorů očkování proti covidu-19? Jak jsou ostrakizováni ti rozhodnutí vytvořit si dostatečnou odolnost proti negativním vlivům okolního prostředí svým životním stylem? Jak jsou vytlačováni na okraj společnosti, přestože se jedná o očkování DOBROVOLNÉ? Přestože v jejich případě nemusí stát vydat nemalou částku spojenou s vakcínou! Nebo právě proto?

Nenasadili jsme si, krom toho, že už držíme v ruce slepeckou hůl i neprůhledné slepecké brýle? Stále agresivnější formou jsme atakováni, abychom přistoupili na očkování, které navíc stát nabízí „*zdarma*“. Což ale nevidíme, že tím státem jsme my? Každý z nás jsme oním poplatníkem, přispěvatelem do státní kasy, v níž dluh astronomicky narůstá. Stejně tak jako na straně druhé zisky nemnohých astronomicky rostou. Čí zájmy stát ve skutečnosti hájí? Co si myslet o již přiznávané skutečnosti, že existují léky zmírňující průběh onemocnění, jsou-li použity v počátečním stádiu onemocnění? Léky, které je však zakázáno používat! Léky lacinější než prosazované vakcíny, a navíc dramaticky snižující náklady na léčbu pacientů na lůžkách intenzivní péče! Léky šetrnější nejen ke kapse každého z nás, ale laskavější i k ošetřujícímu personálu, lékařům i sestřám! Tak jde o zisk či o zdraví? Koho zájmy jsou upřednostňovány na úkor nás všech pod falešnými slovy zájmu o naše zdraví? Ať jde o kohokoliv, pro dosažení svého cíle volí prostředky, mající s hodnotami lidského ducha jen velmi málo společného. Avšak prostředky, jimiž se vyznačuje každá diktatura. Osvědčené. Stačí vyvolat strach a rozdělit společnost. A společnost se dělí.

Na ty ochotně poslušné žijící prozatím ve slepé víře, že poslouchat dobré je. Současně však lhostejné k signálům, že „*mnohé už ve státě dánském je nahnilé*“, řečeno slovy klasika.

Na ty rovněž poslušné, ovšem jen z důvodu osobního prospěchu. Poslušné ze strachu, že pokud by poslušnými přestali být, přišli by o výhody, kterých je stejně tolik jako jich samých. Poslušné, byť již tušící, že jejich poslušnost není v plném souladu s jejich svědomím.

A ty poslušné, kteří se vědomě rozhodli sedět jedním zadkem na dvou židlích současně. Ty, kteří již s mnohým nesouhlasí a jsou si schopni logicky vysvětlit absurditu kroků, jimiž je podmiňována naše poslušnost. Avšak dávají přednost osobnímu prospěchu. Ty znalé, avšak neochotné vystoupit ze své osobní komfortní zóny. Znalé a – mlčící.

A konečně na ty, ke kterým, byť jsou v menšině, je mi ctí přináležet. Ty, jimž není lhostejno, v jakém světě budeme žít zítra, za rok ... Ty, kteří usoudili, že čas planých filozofických úvah na téma, co by bylo dobré a co nikoliv, již uplynul. Ty vědomé si skutečnosti, že ŽIVOT je krásný a bude krásný i v budoucnu, může však být krásným i bez nás. Je jen na nás, abychom si ještě včas uvědomili, jak životně důležité je vystoupit ze šedé zóny mlčení. Ještě je čas.

Ještě je čas uvědomit si, jak zhoubný dopad má na člověka stav, v němž si něco jiného myslí a jinak se chová. Jak devastující je způsob života v rozpolcenosti mysli a duše, v němž je z důvodu osobního prospěchu potlačován hlas svědomí.

Mlčící většina má silnější hlas než ti, kteří se jí snaží udržet ve stavu mlčení. Není si toho však vědoma! A přitom stačí tak málo. Stačí překonat strach. Stačí promluvit.

Stačí se zamyslet na nad slovy jednoho z našich moudrých předků.

*„Člověk se stává silným, pokud musí namáhat své svaly.
A právě tak musí dobro, pokud se má vystupňovat ve svatost,
překonat zlo, které se mu staví do cesty.
Zlo má úkol přivést lidstvo na vyšší úroveň.“*

Rudolf Steiner

Jan Konfršt, 11. listopadu 2021